

In memoriam

Mr. sc. Vladimir Pospšil
(1945. – 2024.)

Mr. sc. Vladimir Pospšil rođen je 29. ožujka 1945. godine u Požegi u obitelji Julija i Jozefine Pospšil, rođ. Šestak kao četvrto dijete uz dvije sestre i brata s kojima je proveo sretno djetinjstvo. Već u najranijem djetinjstvu usvojio je životne vrijednosti kao što su ljubav prema obitelji, katoličkoj vjeri, domovini Hrvatskoj i ponos na svoje češko-slovačko porijeklo. Te su mu vrijednosti ostale u srcu usađene do kraja života. U svom rodnom gradu Požegi završio je osnovnu školu u krugu brojnih dragih mu prijatelja s kojima je nastavio i srednjoškolsko obrazovanje u Gimnaziji u Požegi gdje je maturirao 1964. godine. Već u to doba razvio je ljubav prema sportu, aktivno se bavio atletikom i gimnastikom, dok su mu kasnije u fokusu interesa bili i drugi sportovi, posebno tenis, skijanje i planinarenje te odbojka i košarka.

Diplomirao je na Fakultetu za fizičku kulturu u Zagrebu 1973. godine studij II. stupnja smjer: a) Fizički odgoj u školama i b) Rekreacija, te stekao zvanje profesor fizičkog odgoja, a 1975. godine položio je i stručni ispit. Kako bi si omogućio školovanje, za vrijeme studija je radio preko student servisa, ali to ga nije sprječavalo da na Fakultetu aktivno sudjeluje na raznim istraživanjima i projektima, što je pobudilo njegov interes za znanost. Stoga je upisao Postdiplomski studij za znanstveno usavršavanje iz Kineziologije (4 semestra) i obranom magistarskog rada: „Razlike u nekim antropometrijskim i motoričkim karakteristikama između učenika ruralnih i urbanih sredina“ 1986. godine stekao stručnu spremu (VII/2) stupnja i naziv Magistar društveno-humanističkih znanosti iz područja Kineziologije.

Na Fakultetu za sport, Univerziteta u Ljubljani prijavio je doktorski rad i proveo veći dio znanstvenog istraživanja na temu antropoloških i motoričkih karakteristika i sposobnosti vojnika alpinaca, koje zbog raspada bivše države nije bilo moguće nastaviti i dovršiti u Ljubljani. To ga nije smetalo jer mu je kao hrvatskom branitelju iz Domovinskog rata bilo važnije da smo dobili svoju državu, nego njegov doktorat.

Nakon diplomiranja dolazi u Rijeku i radi u srednjim školama, najprije Trgovačkoj, a zatim Ekonomskoj i Građevinskoj školi u Rijeci. Želeći unaprijediti i potaknuti svoje učenike na bavljenje tjelovježbom, organizirao je različite sportske ekipe koje su postizale značajne uspjehe na školskim natjecanjima.

Kad je tjelesni odgoj uveden kao obvezni predmet na fakultetima, počinje raditi na Građevinskom fakultetu u Rijeci, u početku kao predavač u dopunskom radu, a od 1991. godine u stalnom radnom odnosu. 1996. godine izabran je u trajno zvanje višeg predavača za područje Društvenih znanosti, polje Kineziologija za predmet Tjelesna i zdravstvena kultura, u kojem je ostao do odlaska u mirovinu 2010. godine. U to vrijeme sudjelovao je kao istraživač suradnik

In memoriam

u znanstvenim projektima i istraživanjima Fakulteta kao npr.: Stres uzrokovan nesrećama u graditeljstvu itd.

Njegova brojna prijateljstva iz doba studija bila su mu inspiracija za širenje prijateljstva kroz sport i među svojim učenicima i studentima. Bio je društven, empatičan, pun razumijevanja za njihove probleme i uvijek spreman za savjet i pomoć. Vizija mu je bila da tjelovježbom u školama i fakultetima treba pružiti takvo obrazovno okruženje koje će među učenicima i studentima poticati širenje prijateljstva, druženja i empatije prema drugima, ali i njihov intelektualni i društveni razvoj te ih na taj način pripremiti za njihove buduće profesionalne obveze i izazove.

Zalagao se za ideju da učenici i studenti imaju mogućnost sami birati sport kojim će se baviti jer je smatrao da samo tako mogu biti i ostati zainteresirani za sport i kroz život nakon školovanja.

U tom smislu je i svoju kćer od najranijeg djetinjstva upoznavao s različitim sportovima kao što su plivanje, ronjenje, tenis, skijanje, klizanje, jahanje, planinarenje itd., kako bi mogla cijiniti vrijednost sporta i kasnije imati mogućnost izbora hoće li i čime će se baviti.

S obzirom na loša materijalna stanja u školama i na fakultetima, nije bilo moguće pružiti velik izbor sportova pa je u praksi to nastojao ostvariti kroz osnivanje različitih sportskih ekipa, organiziranja škola tenisa, plivanja, skijanja te planinarenja i brojnih izleta punih iznenađenja, aktivnosti i veselja.

Imao je i niz drugih ideja kako to postići kao npr. organiziranjem sportskih susreta sveučilišta Europe, sportskih susreta sveučilišta država Alpe-Adria i sl., kojima cilj nije bio samo sport, nego i profesionalni ciljevi, posjeti posebnim građevinskim objektima i susreti sa studentima i nastavnicima drugih građevinskih fakulteta kao npr. u Pragu, Trstu, Crnoj Gori itd.

Inicirao je i osnivanje Akademskog košarkaškog kluba Rijeka – FRAK, kao i ženske odbojkaške ekipe za rekreaciju žena građevinarke. Organizirao je i niz prijateljskih teniskih turnira na Rudnome, a posebno mjesto zauzimaju legendarna trodnevna skijanja na Krvavcu u ugodnom društvu uz jednostavno i spontano druženje s pjesmom i harmonikom. Sve to s ciljem razvijanja dugoročnih prijateljstava u čemu je i uspio što se najbolje vidi po opstanku tih ekipa i nastavku zajedničkih skijanja i nakon njegovog odlaska u mirovinu. Ne čudi stoga, da su ga njegovi bivši studenti, sada ugledni i uspješni inženjeri, u Monografiji povodom obilježavanja 65. obljetnice Društva građevinskih inženjera Rijeka, nazvali „dobrim duhom“ Društva koji je „suradnju Fakulteta i Društva na ovakvim susretima zapečatio, s puno smijeha i dobre zabave“.

Bio je cijenjen profesor i kolega, vjeran prijatelj, voljen suprug i otac.

Preminuo je 16. srpnja 2024. godine u Crikvenici, a posljednje počivalište mu je u rodnoj Požegi.

Autorica teksta: Marija Pospišil-Miler